

Motto: „Încearcă să fii un om de valoare și nu un om de succes” Albert Einstein

Este un sfat înțelept, care ar trebui săpat pe frontispiciul universităților elitiste și al organizațiilor inițiatice ezoterice, pentru a pregăti oameni de valoare cu principii morale și etice solide, care să servească păcii și armoniei universale, să apere libertatea și dreptatea, să reprezinte într-adevăr interesele și așteptările popoarelor, să elimine din dicționarul politico-diplomatic amenințările și arbitrarul deciziilor unilaterale, să respecte și să protejeze moștenirea primită de la divinitate pentru a face mai plăcută și mai ușor de suportat traiul pe această planetă.

Dar, din păcate, istoria umanității este bogată în exemple de oameni de succes care pentru a atinge această poziție, s-au abătut de la calea cea dreaptă, ignorând cu bună știință existența unei interconectări energetice între cer și pământ, instituind propriile norme de organizare a societății bazată pe concurența, de multe ori neloyală, care generează sentimente de neîncredere, invidie, trufie, răutate, lăcomie, purtătoare de atractorii energetici negativi, de joasă vibrație și frecvență, care se răspândesc cu repeziciune în lume sub forma conflictelor de tot felul, ajungându-se la confruntări militare cu „rază de acțiune”, locale, regionale sau globale.

Omul de valoare, este suma calităților, virtuților care îl conduc să schimbe lumea spre binele comun, universal. Oamenii de valoare rămân înscriși în cartea de istorie a popoarelor. Modestia, smerenia, generozitatea, empatia, autenticitatea, curajul, adaptabilitatea, grija pentru viitorul generațiilor, sunt câteva din darurile care îmbogățesc caracterul și comportamentul oamenilor de valoare. Este actuala definiție dată omului de valoare de către guru spiritual și maestru al istoriei religiilor, Mircea Eliade: „Ce oameni excepționali trec pe lângă noi, anonimi și noi admirăm prostește atâția neghiobi, numai pentru că au vorbit de ei presa și opinia publică”.

În privința succesului, în multe situații apare în urma valorii, ca o derivată a acesteia, însă, în majoritatea cazurilor este legat de factori sociali: banii, ambițiile, faima altora. Omul de succes, provine de obicei din rândul păturilor sărace, poziția lor socială îi motivează să-și schimbe condiția și să se folosească de orice oportunitate pentru a urca treptele piramidei profesionale. De obicei, omul de succes urăște originile sale modeste și uită de unde a plecat, fiindu-i jenă să iasă în public cu părinții sau rudele sale modeste. Din păcate, în România post-decembristă, radiografia omului de „succes”, lăsată moștenire de părintele limbii române moderne, genialul poet și publicist, Mihai

Eminescu este tot mai actuală: „Nu prin muncă cinstită, nu prin studiu, nu prin merit și inteligență se urcă cineva pe treptele societății române, ci prin invidie și ignoranță”. Într-adevăr, găsești cu greu pe scena politică română oameni educați în spiritul iubirii de țară, mândri de trecutul, istoria și spiritualitatea românească, politicieni care să lupte cu demnitate și profesionalism pentru apărarea și promovarea intereselor naționale. De fapt, este vorba despre educație, considerată de Mihai Eminescu ca fiind:

„Cultura caracterului, iar cultura este educațiunea minții” iar Constantin Rădulescu Motru nu ezita să afirme că: „România nu duce lipsă de genii, ci de bune caractere”. Astăzi trăim sub blestemul scorpionului care, din plăcerea de a ucide, ajunge să se sinucidă ritualic, războaiele și conflictele care îmbracă multe și diverse forme subtile, atipice, hibride, pun în pericol pacea și prosperitatea popoarelor, aruncând în aer planeta, creează haos cu efecte traumatizante pentru ecosistemul social și planetar și în final autodistrugere. Lipsa de loialitate în relațiile dintre state, manifestată și prin nerespectarea tratatelor și convențiilor bilaterale și internaționale, neîncrederea și lipsa de corectitudine în relațiile contractuale la nivelul guvernelor și corporațiilor transnaționale, atitudinea „șmecherească” de a ne păcăli unii pe alții, exprimă gradul de degradare al civilizației umane și o radiografie dureroasă a societății în care trăim.

Prin urmare, pentru a trece pragul civilizației bazată pe noile tehnologii ale cunoașterii și I.A., este nevoie de o resetare a conștiinței individuale și colective la nivel planetar, pentru a crea și promova oameni de valoare care să conducă popoarele prin acest nou tunel al timpului oferit de spațiul cibernetic infinit, care se dovedește a fi mult mai complicat și plin de provocări decât relația spațiu-timp gestionată în perioada civilizației post-industrială. De ce supun atenției cititorului ecuația om de valoare și om de succes? Pentru că, aceasta este esența evenimentelor pe care le trăiește umanitatea în prezent și care poate influența evoluțiile viitoare. Într-un cuvânt, lupta elitelor pentru a deveni oameni de succes la nivel global, transformă spațiul (inclusiv cel cibernetic) și timpul într-un câmp de luptă și confruntare între orgolii, în detrimentul cooperării, păcii, securității și prosperității popoarelor care se mai lasă păcălite și hipnotizate de lozincile amăgitoare de „luptă” între ideologiile care apără democrația și libertățile oamenilor și cele autoritare, numite și dictaturi, care se situează pe poziții opuse. Dar, realitatea este cu totul alta.

Asistăm la un joc de lumini și umbre care provoacă adevărate „iluzii optice”, manipulează și distorsionează adevărul pentru că cei care se află în spatele operatorului de imagine să-și poată atinge în liniște obiectivele, promovându-și propriile interese oculte. Am reflectat foarte serios asupra oportunității publicării acestui material care să evedențieze destinul tragic al unei țări bogate, dar cu un popor tot mai sărăcit și umilit, ajuns să plece în bejenie pe meleaguri străine pentru a-și câștiga cu sudoarea frunții, pâinea cea de toate zilele, întrucât unele posturi de televiziune și o parte din mass-media au luat la „puricat” modul în care România a fost și este încă jefuită și umilită de multinaționalele occidentului „prieten”, cu complicitatea cozilor de topor din țară.

Dar, abordarea mea va fi ușor diferită și anume, prin ochii omului care un sfert de veac, alături de miile de colegi patrioți, și-a dedicat viața promovării și apărării intereselor și imaginii României în plan extern, într-un context geopolitic, geoeconomic și geostrategic internațional aflat sub amenințarea nucleară și a unui Război Rece care a împărțit Europa și lumea între cele două ideologii în aparență opuse, dar având același părinte fondator Karl Marx, ideologia capitalistă și cea socialistă.

În această ambianță geopolitică, România avea nevoie de lideri politici de valoare care să conducă cu abilitate țara printr-un adevărat labirint de interese, unele oculte, pe calea reformelor structurale atât la nivelul instituțiilor (destalinizarea) și să lanseze un amplu proces de modernizare a unei țări secătuită de ocupația sovietică a sovromurilor, condamnată prin planul VALEEV la subdezvoltare și sărăcie. Pentru ca dezastrul să fie complet, intelectualitatea, specialiștii din diverse domenii, inginerii, militarii de carieră care au luptat pe frontul de Răsărit, să fie trecuți printr-un proces umilitor de „reeducare” în închisorile comuniste la ordinul alogenilor care conduceau instituțiile de forță: securitatea, miliția, procuratura, justiția.

Fără a fi nostalgic, trebuie să reamintesc că din 1965 am început să respirăm un aer proaspăt al revenirii la viață a națiunii române și de privire cu speranță spre viitor. Ne-am recăpătat încrederea în noi, în puterea de regenerare și creație, demnitatea și respectul pe plan internațional. A fost o perioadă de pregătire și afirmare a unor generații de specialiști de valoare în toate domeniile, care au contribuit printr-o muncă eroică, alături de întregul popor la efortul general de modernizare a economiei și industriei române.

De asemenea, în plan extern, prin deschiderile de cooperare economică și tehnico- științifică realizate în urma numeroaselor vizite de lucru ale președintelui Nicolae Ceaușescu, zecile de mii de specialiști români de la ingineri la profesori și medici, au făcut cunoscute altor popoare, cultura, civilizația multimilenară, istoria, școala românească, contribuind la afirmarea României ca partener loial, demn de respect și de încredere. Era perioada de unificare a geniului tehnologic cu valorificarea resurselor naturale, de punere rapidă în producție a invențiilor și inovațiilor românești, de modernizare a industriei și agriculturii, România devenind un partener și un rival pe piețele concurențiale ale lumii.

Marile puteri occidentale și îndeosebi SUA, priveau cu interes și curiozitate schimbările profunde ce se petreceau în această țară socialistă, căutând să înțeleagă cât de reală și de statornică era politica de independență față de Moscova, promovată cu ostentație de către președintele Ceaușescu. B.M., FMI, Fondurile americane de investiții au făcut evaluări și simulări privind soliditatea economiei române în vederea acordării de credite preferențiale pentru investiții în infrastructura de transporturi (terestre, maritime și aeriene), comunicații, energie, calculatoare, agricultură, pentru ca mai apoi, corporațiile de profil să realizeze proiecte de cooperare în producție, societăți mixte.

De asemenea Congresul american la presiunea corporațiilor organizate în Camera de comerț și industrie americano-română, a aprobat acordarea clauzei națiunii cele mai favorizată, unicat în relația cu țările Europei de Est, ceea ce a dinamizat și mai mult schimburile comerciale și cooperarea tehnico- științifică. Întrucât climatul internațional era dominat de efervescența luptei popoarelor lumii a treia pentru eliberare de sub dominația colonială, lupta stimulată ideologic și logistic de URSS, sentimentele antioccidentale și implicit anti-americane, impunea ca multinaționalele occidentale să gândească o nouă strategie pentru a-și conserva cât de cât influența în aceste zone.

Soluția „salvatoare” a venit din partea serviciilor de informații americane care au procedat la aplicarea metodelor de spionaj și la domeniul economico-comercial, și anume de a opera sub steag străin, astfel că s-a apelat la președintele Ceaușescu care a aprobat ca multinaționalele occidentale

și cu prioritate cele americane să opereze în țările lumii a treia sub acoperirea întreprinderilor românești care se aflau deja prezente pe aceste piețe și se bucurau de încrederea și aprecierea guvernelor locale. Este o altă etapă a prezenței românești pe terțe piețe, când BM, FMI și Fondurile de investiții americane finanțau întreprinderile române să participe la cât mai multe licitații guvernamentale pentru a fi contractor direct, iar companiile americane erau în spatele lor ca sub-contractor, situație care a favorizat accesul întreprinderilor române la unele tehnologii avansate din occident.

Treptat însă, România având o anumită experiență și rezultate comensurabile pe aceste piețe, începând cu 1975 a început să aibă propriile investiții, încercând ca la un anumit moment să renunțe la sprijinul american și să introducă în proiectele de dezvoltare a zonei, propria tehnologie realizată de specialiștii români care au beneficiat de stadii de pregătire în întreprinderile americane. De altfel și în prezent la peste o jumătate de secol de la construirea de baraje, porturi, autostrăzi, ferme agricole, spitale, școli etc. proiectate și executate de inteligența industrială română, aceste obiective continuă să funcționeze în bune condiții, statele beneficiare amintindu-și cu nostalgie de modul în care zecile de mii de specialiști din România, din varii domenii, au contribuit la modernizarea economică și industrială a acestor țări. L-am cunoscut personal pe Nicolae Ceaușescu cu ocazia pregătirii, din partea CIE, a vizitei de stat în Kuwait la 27-28.XI.1982 (când își încheia turneul asiatic) și în Zambia (20-22.VII.1983 (la finalul unui turneu obositor în Africa).

În ambele țări a reușit în urma unor negocieri personale să influențeze conducerea guvernelor respective să semneze acorduri de cooperare economică și comercială, înființarea unor societăți mixte de vânzare a autoturismelor Dacia, ARO și autocamioanele MAN, pe aceste piețe care devenise concurențiale pentru mărfurile românești. M-a impresionat puterea sa de muncă și concentrare în purtarea negocierilor, curajul și argumentarea punctelor sale de vedere, arta sa de a convinge, chiar în condițiile unor realități ostile, era capabil să convingă eschimoșii să cumpere gheață din România, fiind din cea mai pură apă de pe planetă. Când apăreau sincope în negocieri, avea harul să strecoare o glumă inteligentă care detensiona discuțiile. În ciuda bolii sale avansate (diabetic dependent de insulină) care îi impunea o dietă strictă, odihnă, totuși nu renunța la un program de muncă, aproape fără pauze, spre exasperare miniștrilor și celorlalți membrii ai delegației, care își doreau să „iasă” la cumpărături.

Gl. bg. (rtr) Gheorghe Dragomir